

Heteromehe loomupärasest õigusest teha naisega mida tahab

Anna-Maria Penu

Teame, sest meile on nii räägitud, mitte et meil oleks selle kohta vettpidavaid tõendeid, et just prostitutsioon - sõna, mille ette ei lisata kunagi nais-, nagu kirjanike või ministrite ette ei lisata pea kunagi mees - on maailma vanim amet ja mitte näiteks ravitsemine või jaht.

Teame ka seda, et süstemaatiline naiste kehade(ga) kupeldamine ei kao kuhugi, sest meestel on suured seksuaalsed vajadused ja naistel, lähtuvalt nende bioloogilisest soost, vastupandamatu vajadus oma keha just meeste ja mitte enda seksuaalsete vajaduste rahuldamiseks välja panna.

Seega on täiesti vastutustundetu rääkida naise keha ostu-kasutamise keelamisest, sest siis jääks tähelepanuta hoopis tähtsam (st meeste) seksuaalvabaduse küsimus ehk otse öelduna: igal heteromehel peab olema võimalus saada seksi igal ajal, millal ta seda soovib, sest tal on selleks oma erilistest vajadustest lähtudes lausa loomupärane õigus. Naise õigus on valida, kas olla mehe seksuaalvajaduste rahuldaja või tema laste ema ning majapidajanna. Kuid ettevaatust valikutega! Liiga paljude vajaduste rahuldamine teeb sinust litsi (oojaa, seadustame küll lõbumajad ja idealiseerime prostituuti, kuid lits on ja jääb sõimusõnaks!) Samas kui ainult lastele ja kodule pühenduda, saab sinust kodukana. Müütide järgi justkui püha, kuid, olgem ausad, siiski kana.

Heteromehel taolisi sildistamisprobleeme eriti pole, kui ähvardav homoks tembeldamine (oh, õudust!) välja arvata. Ent tal on siiski palju muud stressi - ta käib Tööl! Ja ta teeks 40-tunnise tööädala asemel täiesti südamerahuga ka need Eesti valitsuse poolt soovitud 65 tundi, kui ainult sotsidest eurooplased poleks Brüsselis selle seaduse vastu hääletanud. Aga nüüd veel lisaks kriis ning töötus, mille all kannatab alati rohkem justkui mees. Naisi kutsutakse üles mehele toeks olema ning „a j u t i s e l t perepea ülesanded enda kanda võtta" (jah, sest naisel on kergem, tal on ju alati võimalus, näiteks, oma keha müüa...). Kuid naine ikka „kägiseb", nagu nimetas seda Tuuli Roosmaa oma saladusteta saates, nõudes mehelt rohkem lastega tegelemist ning vähem viinapudeli poole vaatamist. Ja seda lausa igapäevaselt! See kodune pool on ju ometi naise pärusmaa, mitte tema oma (miks muidu on vanemahüvitis rahva seas tuntud emapalgana? Täpselt, sest iga arukas inimene teab, et laps sünnib emale!). Mehel on teised huvid ja probleemid. Oleks temalgi vaid tati- ja tolmumured! Aga ei ole. Ja seetõttu mees joob. Mäluauk on normaalne elu osa, nagu on Taisse reisijate puhkuse osaks prostituudid, kes enamuses küll alaealised, aga selle koha pealt pigistame silma kinni. Pealegi ütleb loogika, et kui nad end ise külge kleebivad, siis ju nad ikka väga tahavad. Iga arukas inimene teab seda.

Teame ka seda, et sellele mehele meeldimiseks peab naine, kes on kindlasti üdini hetero, olema või vähemalt väga tahtma olla suvepiigast tibi (kunstnik Piia Harris-Pödersalu on tabavalt sõnastanud paljude eestlannade dilemma: TIBI or not to be?). Sale, pikkade juustega, päevitunud, pringi pepu ja lopsaka rinnaga. Looduslikult on vähetõenäoline, et kõhnal naisel on lopsakas rind, kuid ärge muretsege! Ilukirurgi noa all saate ennast tibiks lõigata, klappida, torkida, sorkida. Ja kui see tehtud, siis tuleb ringi käia võimalikult ebamugavas riietuses: tikkkontsadega, ümber miniseelikuga või vaataja meeli ülendava avara kleidiga, ent eelistatavalt mitte pükstes. Kuid kui siiski pükste kasuks otsustada, siis olgu need hästi ümber või ülilühikesed. Et kõik teie meeled oleksid pidevalt, päevast päeva ainult teie välimusega hõivatud (et ei komistaks, et ei paljastaks liigselt (või liiga vähe) rinda ja tagumikku, et huuled pärlendaksid, ripsmetušš ei jookseks, laup ei läigiks, et tukk oleks sirge, et lokid

poleks karvased jne). Ja mitte millegi muuga. Ka kunstküüned peavad olema! Sest nii on ilus. Ja (iga) naine peab ilus olema. (Õige) mehe väärtused on teised. Sügavamal, seotud võimu, eriliste vaimuannete ja/või rahaga. Nemad teavad, et haiglasliku tähelepanu pööramine oma välimusele ja sellele väärtusliku aja kulutamine on totter. Taoline edvistamine pole tõsiseltvõetav. Nii teevad vaid homod. Ja muidugi naised. Iga arukas inimene teab seda.

Sest me teame, et naisi kohe tõmbab loomupäraselt enese eksponeerimise poole. Nad ise otsivad seda pidevas valgusvihus, teiste kriitiliste pilkude all võimalikult paljastava riietusega hõljumist. Jänku-usku filosoofiadoktor Mai Loog kinnitab, et see on naiselik õigus (ja mitte sundus). Tegelikult pole kellelgi ka selle vastu midagi, kui naine otse paljalt meie kõigi silme all oleleb, kuigi avalikus kohas rinnaga imetamine on siiski tõeline perverssus ja peaks keelatud olema (rinnaga toitmisel pole mitte midagi seksuaalset, kes peaks tahtma seda pealt vaadata? Naised, sünnitage, imetage, kasvatage, hoolitsege aga tehke seda kuskil mujal, teiste silme alt ära!).

Kuid kui teise silm naist ei märka, kui mehe sõnad su ilu ei tunnusta, siis see tähendab, et oledki inetu ja see teeb taju pahaks. Seest rahutuks. Sest meile on lapsest saati räägitud, et iga naine peab seksikalt ilus olema. Pahast tujust aga võib ärgata kriitikameel ja naisest võib saada feminist. Too rahuldamata naine (iga arukas inimene teab, et feministid on seda), kes sügaval sisimas igatseb tegelikult ühe Vabaduseristi kõrguse peenise järele, mis talle aru pähe tõukaks. Feminism viib muide otsejoones katastroofi ehk lesbismini (kahe naise vaheline armatsemine on erootiline vaid niikaua kui on oodata, et kohe-kohe ilmub kaadrisse üks tungi täis mees. Naised suudlevad, hellitavad, armatsevad mehe pilgu jaoks, mitte enda ihade impulsil. Kui see nii pole, siis on see ebanormaalne!). Ja lesbid, teadagi, tapavad looteid, et need pärast ära süüa ja nõnda eesti rahvale ots peale teha.

Ent tegelikult pole hirmuks põhjust, sest mässi asemel langeb enamus naisi hoopis silmini söömishäiretesse, mis hõlmab umbes poole kogu naiseks olemise-saamise väärtust. Naisi kohe tõmbab ilu nimel enese piitsutamise, naljutamise, kannatamise, alandamise poole. Sinna pole midagi parata, laiutavad mehed käsi. Sest naisi tõmbab sinna nagu tõmbab neid sünnitamise poole (siin peab olema tegemist verekutse, kõhuõõne, hormoonide või geneetikaga, nokutavad teadlased). Kusjuures munasarjad lausa pakitsevad sünnitusihas. Saaks ainult sünnitada, veel ja veel! Ent, jah, seksivajadus ja -isu on siiski just meestel palju suurem, sellest ka ainult meestele suunatud seksitööstus. Iga arukas inimene teab seda.

Nagu teame seda, et naised tahavad ise oma ülikoolidiplomi(te)ga rohkem aega, tegelikult terve oma elu, hoopis (oma ja teiste) lapsi, meest ja Kolli-koera kodu seinte vahel kantseldada-kasida. Olla olemas, elada teiste ja mitte iseenda jaoks. Kõpsetada pannkooke. Ja kõpsetada neid selleks, et perekond näeks ja teaks, kui väga naine neid armastab, kuigi ta ise seda tegevust vihkab, nagu tunnistas eesti kunstnike aastanäitusel Anne Parmasto. (Teos, mida meeskriitikud ei pidanud näituse pealkirjale „Enesepaljastus“ vastavaks, sest Parmasto ei olnud sinna lisanud enda täispikkuses alasti pilti. Mis on muidugi uskumatu, sest Parmasto on ju naine!)

Ja keegi ei küsi, kas naine üldse tahab seda kõike teha selle asemel, et teha suuri asju laias maailmas, võidelda ebaõiglusega, otsustada rahvusvahelises poliitikas, võtta sõna võrdsuse nimel, õpetada väärrika tasu eest, arutleda majanduse valemite üle, rännata, uurida, teha paremaid seadusi, ehitada õiglasemat ühiskonda, olla suur kunstnik, teadlane. Loo maailma, mis on ometi ju ka tema paik. Keegi ei küsi, sest kus on lapsel ikka parem, kui ema juures! Ja kus on emal hea? Täpselt, lapse juures. Aga isal? Jah, isaga on lugu hoopis teine. Isal on hea töö juures. Iga arukas inimene teab seda.

Kui aga peaks mõnel naisel tekkima siiski soov ka tööalast karjääri teha, siis Playboy lubab asjale

õla alla panna. Ajakirja veebilehelt võib lugeda: „Playboy on alati pakkunud suurt väljakutset ja võimalusi naistele, kes on ajakirjale poseerinud. Paljud on just seetõttu saanud oma karjäärile tuult tiibadesse". Seega, et üldse karjääriga alustada, oleks soovitatav end alasti kiskuda. Selles pole ju midagi halba või alandavat, sest ennekõike oled sa naine. Kas siis nais(kirjanik) või nais(poliitik).

Muide, Playboy tuleb Ameerikast ja nagu me kõik teame, suurem osa nähtustest, mis seal tekib ja au sisse tõuseb, on väärt Eestis kannu kinnitamiseks. Ja oi, kuidas meile meeldivad ameeriklased! Kuigi seda vaid ühel lihtsalt põhjusel: nad pole venelased. Nad on Venemaast kohe väga kaugel ja see teeb nad eriti armastuväärseteks ning kui keegi on nii armastuväärne, siis kindlasti tegeleb ta päevast päeva armastuväärsete asjade loomise ja tootmisega. Võiksime tuua kioskite lettidele ka Girls gone wild'i, mis otse loomulikult ei räägi tüdrukutest, kes läksid metsikuks näilise sugudevahelise võrdsuse taga laiutavast ebavõrdsusest ja naiste vastasest vägivallast vaid tüdrukutest, kes lasevad endaga teha, mida iganes metsikut üks heteromees (või mitu) teha tahab. Esialgu mõttes ja hiljem mõne reaalse naisega, sest ärgem unustagem heteromehe loomupärasest õigust teha naisega, mida ta teha tahab ja uskuda, et ka naine sügavas sisimas tahab, et temaga just nii tehtaks. Tulevik ongi taoliste metsikute tüdrukute päralt. Kuigi mitte valitsuses ega firma juhtkonnas või kõrgteaduses ja -kunstis. Nad ei taha sinna. Nad tahavad hoopis oma pluusid nõõpide lennates katki rebida ja Playboy kaanel rindu näidata. Ja seda usuvad ning järgivad paljud metsikud tüdrukud, kelle rinnapartii (aga ei eales imetavana!) jäädvustatakse meie (kõigi?) õnneks viimase malli kaameraga, mille nuppu vajutab 99% juhtudest mehe sõrm ja mille tulemit imetleb 99% juhtudest mehe silm. Rinnapartii ongi edu alus. „Rindadeta pole paradiisi," ütleb Lõuna-Ameerika ülipopulaarne luksuslikku elustiili ja prostitutsiooni (NB!) siduv seebiooper. Millest me üldse räägime, jumal küll!? Ei, jumalast siiski mitte. Me oleme ju arukad inimesed!